Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

TEMMUZ
ÖZEL SAYI 1982
50 TL

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST (TKP-ML) YAYIN ORGANI

II. MK III. TOPLANTI RAPORUNDAN BİR BÖLÜM

«CEPHE» ÜZERİNE:

NE İÇİN, KİMİN İÇİN, HANGİ TEMELDE BİRLİK?

Uzun yıllardır devrimci hareketler arasında en çok tartışılan konulardan biri hiç şüphesiz "Birlik" sorunudur. Her örgüt Birlik çağrısı yapar. Birlik üzerine sayfalar doldurur, her biri kendisini Birlik yanlısı gösterirken, diğerlerini Birlik düşmanı, bölücü olarak suçlar. Bu tartışmalar ardı, arkası kesilmeyen birlik görüşmeleriyle sürer gider.

Biz bu tür faaliyetleri yadsımadığımız gibi, gerekli ve zorunlu da görüyoruz. Çünkü emperyalizm ve proleter devrimleri çağında hiç bir sınıf tek başına, diğer sınıf ve tabakalardan soyut olarak (söz konusu olan, devrimden menfaati olan sınıflar) devrimi gerçekleştiremez. Bundan dolayı her devrimci sınıf varmak istediği hedefe ulaşmak için diğer sınıf ve tabakaların gücüne ihtiyaç duyar. Bu strateji olarak (İktidarı almak için) doğru olduğu kadar, devrimin kısa vadeli görevlerini gerçekleştirmek için de böyledir.

Ülkemizde üretim içindeki farklı konumlarından dolayı devrimde aynı rolü oynamayacak, devrimden menfaati olan birden fazla sınıf vardır. Bunların devrimde bir ve aynı rolü oynamayacakları gerçeği, bu sınıf ve tabakaların devrimde oynayacakları role göre tıpış, tıpış hızaya geçecekleri anlamına gelmez.Tam tersine her sınıf iktidarı kendi eline almak, kendi sınıf çıkarları için kullanmak ister. Bundan dolayıda siyasi örgütleri vasıtası ile mücadele yürütür.

Dünyada yaşayan her kişi var olan her örgüt gibi ülkemizde devrim mücadelesinde yer alan örgütler de bir sınıfın damgasını taşırlar. Bunların hepsi de kendisine M-L adını taksalar, proletaryanın gerçek M—L partisi dışındakiler, diğer ara-sınıf ve tabakaların siyasi örgütleridir. Her örgüt damgasını taşıdığı sınıfın çıkarlarını savunur, yani iktidar mücadelesi arenasına atılan her örgüt, temsilcisi olduğu sınıfın iktidarı için mücadele eder. Ülkemizde hiç bir sınıf tek başına iktidarı alamaycağı için (bu genel olarak diğer ülkeler için de gecerlidir). Diğer devrimci sınıf ve tabakaların gücüne ihtiyac duyar. Her örgüt kendi siyasi platformunu, diğerlerine kabul ettirmeye, onları kendi etrafında toplamaya çalışır. Bundan dolayı her örgüt kendi platformları temelinde farklı düzeylerde birlik ister. Bunun içinde çağrılar yapar, bu doğrultuda çaba harcar. Bu istisnasız bütün örgütler için gecerlidir. Bundan dolayı devrimci saflarda, devrimci örgütler, devrim için yola çıktığını söyleyenler arasında sorun "Birlik" isteme veya istememe değildir. Kim bu temelde tartışma yürütüyorsa Birlik çığırtkanlığı yapıyor demektir. Ve değim yerindeyse 'havanda su dövüyor'dur.

Temel sorun; hangi temelde, nasıl, kimlerle, kime karşı "Birlik"tir? Bu noktada farklı sınıf çıkarları, farklı bakış açıları farklı anlayışlar hemen karşımıza çıkmaktadır. Devrimin diğer önemli sorunlarında olduğu gibi bu önemli sorunda da en devrimci, devrimi sonuna kadar sürdüre bilecek tek sınıf olan proletaryanın bakış açısı, görüşleriyle devrimden menfaatı olan, fakat ona önderlik yeteneği olmayan sınıf ve tabakaların bakış açıları, görüşleri çatışmaktadır. Devrimi sonuna kadar sürdürebilecek tek sınıf olan proletarya için, en temel Birlik, Onun bilimsel dünya görüşü ile silahlanmış ve en ileri, en kararlı unsurların oluşturduğu Komünist Partisi'dir. Partisiz proletarya karanlıkta yürüyen insanlara benzer. Komünist Partisi devrimi gerçekleştirmede, sürdürmede tayin edici öneme sahip olmasına rağmen, tek başına yeterli değildir. Proletaryanın Komünist Partisi dışında bir dizi örgütlenmelere geçici veya uzun süreli ittifaklara ihtiyacı vardır. Hele bizim gibi emperyalizme bağımlı, burjuva demokratik devrimi gerçekleşmemiş, "iki ucu ince, ortası geniş" toplumlarda ittifaklar daha fazla önem taşır. Sınıf mücadelesinin farklı aşamalrında farklı görevlerini çözmek için çeşitli örgütlenmeler, çeşitli ittifaklar gündeme gelir. Bunlar her tarihi koşulda objektif olarak ortaya çıkar, bilinçle birleşir ve görevini tamamlayınca ortadan kalkar.

Dev-Yol, PKK, SVP ve TEP'in örgütledikleri "Anti-faşist Birleşik Direniş Cephe"sinin platform ve proğramını değerlendirmeye gecmeden önce M-L'lerin Cephe ve ülkemizdeki Cephenin yapısı ve görevleriyle ilgili görüşlerini kısaca aktaralım.

Çeşitli sınıf ve tabakaların ittifak örgütü olan Cephe, proletaryanın devrimde kullanacağı araçların en önemlilerinden biridir. Ülkemizde, Devrimden menfaati olan sınıf ve tabakaların proletarya Partisi önderliğinde bir iktidar örgütü olan "Halkın Birleşik Cephesi" devrimde halkın üc silahından biridir. Ülkemiz şartlarında Cephe, "Komünist Partisi önderliğinde ve işçi köylü temel ittifakı üzrinde bütün devrimci sınıf ve tabakaları emperyalizme, feodalizme, kompradör kapitalizme karşı birleşmiş olmalarını ifade eder". (İ. KAYPAKKAYA S. Yazılar. Syf. 410)

İbrahim Yoldaşında dediği gibi "devrimden menfati olan sınıf ve tabakalar bizzat birleşmedikçe, Cephe gerçekleşmiş olmaz." Yani üç-dört örgütün bir araya gelmesiyle, 'haydin cephe demesiyle Cephe kurulmaz.

Cepheyi gerçekleştirmek için, "proletarya önderliğinde devrimin dostlarını birleştirmeye yönelen, nisbeten uzun bir mücadele yürütmek gerekir. Proletarya önderliğinde, devrimin dostlarını birleştirmek için sabırlı, çetin bir mücadele

vermek gerekir." (İ. KAYPAKKAYA. S. Yazılar. Syf. 410)

4 ÖRGÜTÜN «ANTİ - FAŞİST DİRENİŞ CEPHESİ» KOALİSYONU ÜZERİNE *

Bu konuda söylenecek ilk şey, amacı, hedefi ve proğramıyla bir iktidar örgütlenmesi ile karşı karşıya olduğumuzdur.

Cepheyi oluşturan örgütler, ülkemizde Amerikancı faşist diktatörlüge ve genel olarak faşizme karşı mücadeleyi ulusal bağımsızlık ve halk demokrasisi ile birleştiren bir anlayışla ele alarak ve bu gün devrimin dev "görevlerinin" altından hiç bir kimsenin tek başına kalkamayacağı düşüncesinden hareketle bir araya gelerek,kendi ideolojik ve siyasi yapılarının (ideolojik, siyasi yapılarındaki ortak çizginin) damgasını taşıyan bir ortak "platform ve proğram", bir "devrim stratejisi ve proğramı" oluşturmuşlar ve ilerde alabileceği bütün biçimlerle birlikte Amerikancı askari faşist diktatörlük başta olmak üzere egemen sınıfların iktadırını yıkma ve halk iktidarını kurmanın aracı olarakta, stratejik çizgisi ve proğramı bu ortak platform olan "Anti-faşist Birleşik Direniş Cephesi" koalisyonunu örgütlemeye karar vermişlerdir.

Ortada , bir "devrimci demokratik halk iktadarı" hedefi, bir devrim (halk devrimi) hedefi, bir devrim stratejisi ve proğramı; ve şüphesizki bu strateji ve proğramı uygulanmak üzere devrimi gerçekleştirmenin aracı olaracak olan bir örgütlenme vardır. Bizede, bu örgütlenmeye katılmamız çağrısı yapılmakta, bu örgütlenmeye katılıp katılmayacağımız sorulmaktadır.

Bu soruya doğru ve doyurucu cevap verebilmek, bu konuda doğru bir tutum belirleye bilmek için her şeyden önce, esas olarak, bu platform ve proğramın ön gördüğü demokratik devrimin stratejisi ve proğramı olup olmayacağını belirtmek gerekir.

PLATFORM VE PROĞRAMIN ÖZELLİKLERİ NELERDİR ?

Platform ve proğram; faşist diktatörlüğe ve genel olarak faşizme karşı mücadele konusunda, bu mücadeleyi demokratik devrim ("Devrimci Demokratik Halk Devrimi") mücadelesine bağlamak; Faşist daktatörlüğe ve faşizme son verilmesi sorununu, onların ideolojik,siyasi, ekonomik ve toplumsal kaynak ve kökenleriyle birlikte yok edilmeleri demek olan; emperyalizm ve komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının egemenliğine son vermek, demokratik devrim sorunuyla ele almak, böylece mevcut ve muhtemel biçimleriyle faşist diktatörlüğün nihai bütün olarak yenilgiye uğratma hedeflerine yönelmek bakımlarında doğru bir anlayış ve yönelime sahip fakat ne yazıkki, platform ve proğramdaki temel sorunlara ilişkin doğruların hemen hepside bu kadar.!!

1—Platform ve proğramın emperyalizm ve emperyalizme karşı mücadele ve ulusal bağımsızlık, faşizm, faşizme karşı mücadele ve demokrasi konularındaki anlayışları tek yanlı sosyal-emperyalizm ve sosyal-faşizm yönünden sakatlanmış anlayışlardır. Bu anlayışlarla ne doğru, tutarlı ulusal bağımsızlık demokrasi mücadelesi verilebilinir, nede gerçek ve tam bir ulusal bağımsızlık sağlanabilir. Ve gerçek bir halk demokrasisi kurulabilir.

Platform ve proğramın ABD ve bir bütün olarak Batı emperyalizmi, bunların uşakları ve Amerikancı faşizt diktatörlükler konusundaki duyarlılığına diyecek yok. Fakat platform ve proğramda dünya halklarının ulusal ve sosyal kurtuluş davalarının dünya çapındaki en azılı en büyük, ve en tehlikeli düşmanlarından biri olan Rus-sosyal-emperyalizminin ve ondan kaynaklanan sosyal-faşizmin, bunlara karşı mücadelenin, adı bile geçmemektedir. Bunlara karşı mücadele veya en azından bunlardan uzak durmak bir yana, platform ve proğramı "uluslararası sosyalist, demokratik, ulusal kurtuluşcu (anti-emperyalist)" güçler adı altında bunlarla sarmaş dolaş olmayı; bunlarla 12 Eylül öncesi dönemde yeterince 'destek ve dayanışma'ya girmemiş olmaktan yakınarak ve bundan sonra daha sıkı "destek ve dayanışma içinde olmak" çağrısı yaparak Türkiye'de "Devrimci Demokrat Halk iktidarı"nı, yani bağımsızlık ve halk demokrasisini, bunlarla "destek ve dayanışma" içinde olarak gerçekleştirmeyi öngörmektedirler. (Dip Not: 1)

Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde iktisadi, siyasi, askeri, kültürel bağımsızlığın, ulusal köleliğin, ve faşizmin dış ama ana kaynağından biri ve birincisi, genel olarak emperyalizm ve özel olarakta günümüzde ABD emperyalizmi ve Rus Sosyal-emperyalizmidir. Sınıf bilinçli Türkiye proletaryası bu gün *Bağımsız ve demokratik Türkiye* için mücadele etmektedir. Sınıf bilinçli Türkiye proletaryasının bugünkü asgari proğramı budur. Ve bu proğramı, bir demokratik halk devrimi, platform ve proğramın deyimiyle bir "devrimci demokratik halk devrimi" ile gerçekleştirmeyi öngörmektedir. Başka deyimlede bugün sınıf bilinçli Türkiye proletaryasının ön gördüğü demokratik devrimin proğramı ve siyaseti, bağımlılığın ve tahakkümün, eşitsizliğin her türlüsünden ve biçiminden uzaktan bağımsızlık, ulusal eşitlik ve ("halkın tüm ekonomik, demokratik, siyasal hak ve özgürlüklerini garenti altına alan") (proğram), "toplumsal hayatın her kesiminden halkın doğrudan yönetime katılmasını sağlayan" (proğram) gerçek bir halk demokrasisi proğramıdır. "Sınırlı egemenlik", "sosyal iş bölümü", gibi emperyalist nitelikleri tartışmasız teorilerle, "sosyalizmi koruma, enternasyonalist yardım, sosyalist dayanışma ve işbirliği, savunma ve kültür işbirliği" gibi maskelerle işgal, müdahale, yayılmacılık, halkları köleleştirme, yıkıcılık, casusluk ve komplo, darbe, iktisadi sömürü ve yağmalar ise bu proğramın ön gördüğü bağımsızlık, ulusal eşitlik ve demokrasi anlayışıyla asla ve asla bağdaşmaz. Onun adınada ortaya konmuş olsa, böylesi teori ve maskelerle yapılan ve yapılacak olan emperyalist girişimlerle sakatlanmaya açık bir bağımsızlık ve demokrasi proğramının sınıf bilinçli Türkiye Proletaryasının bağımsızlık ve demokrasi proğramı olması mümkün değildir. Devrimci Türkiye proletaryası ve onun öncü örgütü olmayı her bakımdan hak etmesi gereken, Partimiz, Böyle bir ulusal bağımsızlık ve demokrasi proğramını benimseyemez ve onun altına imza atamaz.

Polonya'daki, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçilere azgın düşmanlığı en kör gözlerin bile göreceği kadar açığa çıkmış ve Polonya halkının hemen hemen tamamını karşısına almış, halk içinde hiç bir destek ve dayanağı kalmamış olan sosyal faşist diktatörlüğü uluslararası sosyalist veya demokratik güçler arasında görebilen bir proğramın ürünü olabilecek "demokrasi"nin, böyle bir sosyal faşist diktatörlüğe ne kadar açık olduğunu veya pek alâ böyle bir sosyal faşist diktatörlüğüde kapsayabileceğini bilmeliyiz. Uzun uzadıya açıklamaya gerek varmıdır?

Proğramda, "toplumsal hayatın her kesimdeki halkın doğrudan yönetime katılmak"tan, "halkın tüm ekonomik, demokratik, sosyal hak ve özgürlüklerini garanti altına almak"tan söz edilmektedir. Proğramın sahipleri tamda bu hak ve özgürlükler için mücadele eden Polonya işçi sınıfını "anti-sosyalist unsurlar", "emperyalizmin ajanları" vb. Damgalarla modern revizyonistlerin ağzıyla karalıya bilen ve Rus sosyal emperyalizminin uşağı sosyal faşist askari cuntayı "uluslararası demokratik güçler"den sayabilen bir anlayış ve tutuma sahip oldukları süreçe proğramdaki bu sözlerin gerçekte, parlak ama boş ve sahte vaadlerden başka bir şey olmayacağı açıktır. Proğramda, "Bağımsız ve bağlantısız bir Türkiye yaratmak"tan söz edilmektedir. Gerçekten "bağımsız ve bağlantısız

* Yazımızda temel aldığımız belgeler; Devrimci-Yol, PKK, TEP ve SVP'nin oluşturduğu Örgütlenme Komitesi imzalı Ocak 1982'de hazırlanan Şubat 1982'de Partimize ulaştırılan, "Platform" ve "Proğram"dır.

bir Türkiye" ancak ülke ve dünya çapında tutarlı, sağlıklı, kararlı ve gerçek bir anti-emperyalist bir mücadeleyle mümkün olur. Sınıf bilinçli Türkiye proleteryası ise, ABD emperyalizminin işgal, müdahele komplo, yıkıcılık ve saldırganlıklarına olduğu kadar, hatta en az ABD emperyalizmininkilere olduğu kadar Rus sosyal-emperyalizminin Çekoslavakya'yı, Kamboçya'yı, Afganistan'ı işgal etmesinede, dünyanın hemen hemen her yerine her noktasına ancak ABD emperyalizminin 1950-1960'lardaki saldırganlık ve küstahlığı ile kıyaslanabilecek bir fütürsuzluk ve saldırganlıkla burnunu sokmalarına, müdahalelerde bulunmalarına , dünyanın hemen her yarende yıkıcılık, casusluk, komplo,, darbe, askeri üs peşinde koşmasına da kararlı bir şekilde karşı çıkılmadan tutarlı ve gerçek bir anti-emperyalist olunamaz, kararlı ve gerçek anti-emperyalist mücadele verilemez.

Anti-emperyalizmin ve ulusal bağımsızlığın yarımı, çeyreği ve çifte standartlısı olamaz. Örneğin: Yıllarca ABD emperyalizminin işgal ordularına karşı kahramanca savaşarak 1975'de Vietnam ve Laus halklarıyla birlikte ABD emperyalizminin Hindi-Çin'de tarihin en büyük yenilgisine uğratan ve Hindi-Çin'den kovan 1979'dan bu yana bu kezde Rus Sosyal-emperyalizmi ile, Vietnam halkının ABD emperyalizmine karşı kahramanca savaşını ve büyük zaferini Rusyaya peşkeş çeken ve Rus sosyal-emperyalizminin bölgedeki koç başlığı görevini üstlenmiş olan işbirlikçi Vietnam kliğinin işgal ordularına karşı savaşan Kamboçya halkının bu gerçekten anti-emperyalist, ulusal kurtuluşcu savaşı, gerek bu savaşa ve gerekse ABD emperyalizmine karşı, savaşa önderlik eden Kızıl Kmer'leri (Kamboçya Komünist Partisi); "Ön kapıdan Rus ayısını kovarken, Arka kapıdan Amerikan kurdunu içeriye dalmasınada meydan vermeme" şiarı ile Rus işgal tümenlerine karşı savaşan Afgan yurtseverleri ve devrimcileri ile onların bu gerçekten ulusal kurtuluşcu müvadeleleri desteklenmeden ne gerçek ve tutarlı anti-emperyalistler olunabilinir, nede gerçekten ulusal bağımsızlık sağlanabilinir.

Proğramda, "Ulusların kendi kaderlerini tayin etmek hakkını kabul etmek ve buna işlerlik kazandırmak"tan söz edilmektedir. Bilindiği gibi, Eritre halkı, ulusal kaderlerini kendilerinin tayin etmeleri hakkı ve ulusal, toplumsal kurtuluş için 1975'e kadar Habeş, Amerikancı faşist monarşisine karşı mücadele etmişti. Eritre halkı 1875'ten bu yana da yine aynı hak ve talepler uğruna bu kezde Rus sosyal-emperyalizminin uşağı Sosyal-faşist cuntaya karşı mücadele etmektedir.

Şimdi platform ve proğram sahiplerine soralım: Eritre ve Afgan halklarının kendi ulusal kaderlerini kendilerinin tayin etmeleri uğruna yürüttükleri mücadelenin Rus sosyal-emperyalistleri, uşakları ve kuklaları tarafından kanla boğulmasına karşı çıkılmadan, "ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkı" ilkesinin samimi ve tutarlı olarak, devrimci bir şekilde savunulduğuna nasıl inanılabilinir?

Bu platform ve proğramın emperyalizme karşı mücadele, ulusal bağımsızlık, faşizm ve ulusların eşitliği, ulusal demokrasi (UKKT, Ulusların Kendi Kaderini Tayin) dahil, demokrasi anlayışı red edilmelidir.

2— Platform ve proğramda, "Anti-faşist Birleşik Direniş Cephesi"nin amaç ve hedefinin, askeri faşistyönetimin ve onun ilerde alabilceği ceşitli biçimleri *devrimle* yıkmak, emperyalizmin ve onların işbirlikçilerinin her türlü eğemenlik biçimine son vermek, *"Devrimci Demokratik bir Halk İktidarı Kurmak"* (abç) olduğu belirtilmektedir. Fakat emperyalizme, işbirlikçilerine, faşizme ve diğer anti-demokratik siyasi ve sosyal güclere yönelecek olan bu devrimin kumandası hangi sınıfta olacağı ve olması gerektiği hususunda hiç berşey söylenmemektedir. Oysa bu husu, gerek bizzat bu devrimin kendisinin tam başarısı (yani hedef ve amaçlarına tam olarak gerekse bu devrimin sosyalist bir devrimle tamamlanmak üzere sosyalizme açılması, demokratik devrimin başarıya ulaşmasından sonra durmadan sosyalizme geçebilmesi, devrimin buna olanak vermesi ve bu yönüylede aynı zamanda proleter sosyalist bir karekter taşıması bakımlarından, önderlik etmesi, proletaryanın önderliğinin hiç bir şekilde vaz geçilmez, savsaklanamaz bir koşul olarak benimsenmesi ve bunun (proletaryanın önderliğinin) sağlanması, gerçekleşmesi için mücadele edilmesidir.

Oysa görüyoruz ki, platform ve proğram önderlik sorununun sessizce geçiştirilerek "devrimci demokratik halk devrimi" de proletaryanın önderliğinin zorunluluğunu reddetmekte; yada başka bir deyimle demokratik devrimde önderliğin pekalâ diğer (proletarya dışındaki) devrimci, demokratik, ilerici sınıf ve tabakalarda olabileceğini kabul etmekte; daha da doğrusu bu koalisyon proletaryanın önder olmadığı bir "devrimci demokratik halk devrimi" öngörmektedir. Bunun ise ünlü modern-revizyonist "kapitalist olmayan yol" tezinden başka bir şey olmadığını anlamak için fazla bir bilgi ve çabaya ihtiyaç yoktur.

Bilindiği gibi babası Sovyet Medorn-revizyonistleri olan bu teoriye göre sosyo-ekonomik yapısa ve sosyal sınıflar (kısacası proletarya) bakımından yeterince gelişmemiş, gelişmesi emperyalizmin tarafından önlenmiş ve çarpıtılmış sömürge veya yarı-sömürge ülkelerde ülkenin bağımsızlığı ve demokratik devrim, dıştan "sosyalist kampın" (yani Rusya'nında) iktisadi, sayisa ve askeri destek ve yardımlarıyla, sosyalist olmasa da proletaryanın önderliği, sosyalizme yönelme, devrimin başarısından sonra sosyalizme geçmeyi amaçlama ve benzeri akımlardan proleter sosyalist bir karekten taşıması da "kapitalist olmayan" bir "yol" izlenerek gerçekleştirilebilir. Yeterki, proletarya, önderliği ele geçirme, sosyalizme gecme gibi "can sıkıcı" mücadelelere girişerek kendi dışındaki devrimci, ilerici, reformist, küçük burjuvaziyi ve burjuvaziyi ürkütmesin. Ve yine yeterki, "sosyalist kampın" (Rusya'nın) destek ve yardımlarına güvenilsin! "Demokratik devrim", "Sosyalist kampın" (Rusya'nın)da yardımıyla bir kere gerçekleştirildimi yolu açılan proletarya öne çıkıp "sosyalist kampın" (Rusya'nın) mali, iktisadi, askeri, siyasi "yardım", "destek" ve direktifleriyle "demokratik devrimin" gerçekleştirmiş olan "sosyalist kampın" (Rusya'nında) dostu, müttefiklerle birlikte "anti-kapitalist" reformlara girişerek "sosyalizmin" inşasına başlar; böylece işçi sınıfı, bu "Kapitalist olmayan yol'u" izleyerek, bu yoldan geçerek "sosyalizmin" ulaşmış, "sosyalizme" gecme, "sosyalizmin" inşasına girişme güc ve olanaklarına kavuşmuş olur!

Kruşçef revizyonisti tarafından sömürge ve yarı-sömürge halkların devrimci yolundan saptırmak ve engellemek üzere ortaya atılmış olan bu tez, Sovyetler Birliğinde kapitalizmin tamamen ihya edilip, Sosyalist Sovyetler Birliğinin Sosyal emperyalist bir ülke haline getirilmesinden sonra, moder-revizyonizmin her alanda dahada geliştirilip, sistemleştirilip emperyalist bir ideoloji Rus Sosyal-emperyalistlerinin ideolojisi haline getirilmesine bağlı ve paralel olarak, Rus Sosyal-emperyalistlerinin sömürgesi ve yarı- sömürgesi ülkeleri köleleştirip kendine bağlamasını, sosyal-emperyalist yeni sömürgeciliğin amacı haline geldi.

"Anti-faşist Birleşik Direniş Cephesi" koalisyonu ortaklarının yukarıda eleştirdiğimiz, emperyalizm ve bağımsızlık anlayışları "uluslararası sosyalist, demokratik, ulusal kurtuluşcu güçler" dedikleri sosyal-emperyalist, sosyal-faşist güclerle "destek ve dayanışmayı" artırma istekleriyle, kapalı bir biçimde de olsa başta proleterya ve köylülük olmak üzere, kendi halkına güvenmemenin, kurtuluşu "sosyalist" maskeli sosyal-emperyalist "yardım" ve "desteklerde" aramanın teorisi olan "kapitalist olmayan yol" stratejisini benimsemiş olmaları, birbirleriyle uyum içinde olan ve birbirlerini tamamlayan görüş ve tutumlardır. Bu koalisyon ortaklarının ve onların direktif ve denetimleri altında bu platform ve proğramı kaleme alanların, isterse gündemin ilk maddelerinde askeri veya sivil bir faşist diktatörlüğü yıkma acil sorunuda bulunuyor olsun, demokratik devrimde proletaryanın önderliği sorununun hayati önemini bilmiyor olmaları olanaksızdır. Platformun ve proğramdaki bu, genel olarak önderlik sorunu geciştirme ve özel olarakta pro-

letaryanın önderliğinin zorunluluğunu belirtmeme tutumunun bir unutkanlı, dikkatsizlik hatası vb. da söz konusu olamaz. Bu sorunun unutkanlığa, dikkatsizliğe gelir bir yanının olmaması, bu konuda unutkanlık ve dikkatsizlik göstermenin kendisinin başlı başına bir revizyonizm, en azından revizyonizmden etkilenme göstergesi olması bir yana, TEP ve SVP'nin ideoloklan Mihri Belli ve Hikmet Kıvılcımlı'nın geçmişten uzun yıllar, "asker, sivil, aydın zümre", "vurucu güc ordu" önderliğinde "demokratik devrim" savunuculuğunu yapmış olan, bu konuda sabıkalı, kidemli oportünistler oldukları Türkiyeli devrimcilerin bildikleri bir gerçektir. Hikmet Kıvılcımlı, teorisinin 1971'deki iflasını gördü, fakat onu yeni dönemin koşullarına uydurma, yeni zamanın koşullarına uygun yeni kılıflara büründürme fırsatı bulamadan göcüp gitti. Onun takipçelerinin ve Mihri Belli'nin ise aynı teoriyi, değişen koşullara uydurarak yeni cilalar ve biçimlerle sürdürdükleri, bu platform ve proğramdan bir kere daha anlaşılmaktadır.

3– Platform ve proğram, demokratik devrimden proletaryanın önderliği sorununda olduğu gibi, demokratik devrimde köylülüğün devrimci rolü ve işçi-köylü ittifakının önemi ve vazgeçilmezliği konusunda da sessizdir.

Platform ve proğram, demokratik devrimden proletaryanın ve köylülüğün oynayacağı rolleri ve konumlarıyla, diğer halk sınıflarının yani şehir küçük burjuvazisinin, milli burjuvazinin ve diğer anti-faşist, anti-emperyalist güçlerin rolleri ve konuları konusunda hiç bir ayırım yapmıyor. Sorunu sanki bunların (bu sınıfların) hepsi de aynı ölçüde devrimci rol oynuyabilirmiş anlayışı ile, hepsi için kullanılan genel, ortak ifadelerle geçiştiriliyor.

Öngörülen devrimde proletaryanın kendi özel (*önder*) rolünü, köylülük, *proletaryanın önderliğinde ve onun müttefiki olarak*, özel devrimci rolünü oynayamayacağına göre, geriye kala kala bunların öngörülen "devrime", ilerici, "devrimci" küçük burjuvazi ve burjuvazi önderliğinde katılması kalıyorki, böylece bu noktadan ilerlediğimizde yine ünlü "kapitalist olmayan yol" tezi ile karşılaşıyoruz.

4– "Kapitalist olmayan yol" modern revizyonist stratejisinin benimsendiği, kendisini, burjuva ordu konusundaki anlayışından da açığa vurmaktadır.

Faşizmi, faşist diktatörlüğü, bütün siyasi, iktisadi, toplumsal askeri kaynak, köken ve kurumları ile nihayi olarak ortadan kaldırmayı amaçlayan bir devrimin (ki platform ve proğramda böyle bir devrim amaçlandığı söylenmektedir.) burjuva devlet düzeninin ve onun temel direği olan burjuva ordunun yıkılıp dağıtılmadan başarıya ulaşması düşünülemez. Özel olarak ülkemizde bugün olsun gecmişte olsun faşist diktatörlükleri silahlı gücü rolünü hep burjuva ordunun üstlendiği dikkate alınırsa, Türkiye'de hele de bu (ki zaten normal olarak istisnai durumlar dışında başka türlüsüde olamaz) da bugün gelinen noktada faşist diktatörlüğün ve faşizmin burjuva ordusuyu yıkıp dağıtmadan nihayi olarak yok etmek, yok edebilmeyi düşünebilmek boş ve kop bir hayalden başka bir şey olamaz.

Platform ve proğramda faşist diktatörlüğün ve faşizmin ebediyen cehenneme göndermeninde biricik yolu olan demokratik devrimin (proğramı diliyle "devrimci demokratik halk devriminin") burjuva orduyuda porçalayıp yok edeceğine, yok etmesine gerektiğine ve ancak burjuva orduyu dağıtıp yok ederek başarıya ulaşacağına dair tek cümle yoktur. Oysa proletaryanın önderliğinin zorunluluğu, işçi-köylü ittifakı, köylülüğün özel devrimci rolü gibi, bu hususlar devrimin proğramında, Parti, Cephe her ne olursa olsun devrimi gerçekleştirecek örgütün proğramında mutlaka yer alması gerekir.

Platform ve proğramda bu konudaki anlayış, platform ve proğramda, Güney Yemen, Afganistan (1978'deki) tipi, askeri darbe yoluna "devrimin", "uluslararası sosyalist, demokratik ulusal kurtuluşcu güçler"in yani Rusya'nın bu konuda onun bölgesel yıkıcılık, casusluk ve kompla örgütlüğü, ileri karakolluğu ve vurucu güclü rollerini oynayan Küba, Vietnam ve benzerlerinin) gizli, yari-gizli atık teşvik,yardım ve destekleriyle düzenlenecek "devrimci" askeri darbeler yolunada açık kapı bırakıldığını göstermektedir.

Ortaklardan M. Belli ile H. Kıvılcımlının takipcisi TEP, SVP "Kapitalist olmayan yol" stratejisinin bu yolla gerçekleştiriliş biçimine ilişkin umut ve özlem hala sönmemiş olmadığından, platform ve proğramda askeri darbe yoluda açık bırakılmıştır.

Ortaklardan Dev-Yol, PKK bu stratejinin daha çok Küba kaldıracı ile Latin Amerika'da uygulanan biçimine yakındırlar. Ki, platform ve proğramda "kapitalist olmayan yol" stratejisinin uygulanış biçimi konusundaki onların eğilimi yatkın oldukları biçimde gözetilmiştir. Platform ve proğramda halk kitleleri arasında "direniş birlikleri" örgütlemektende söz edilmektedir. İşte bu "direniş birlikleri"de, Latin Amerika ülkeleri tipinde "uluslararası sosyalist güclerin" yardımıyla faşizme karşı silahlı savaş verecek gerilla örgütleri olacaktır.

İşçi sınıfına kuşkuyla bakmak hatta ondan çekinmek, korkmak ve kaçmak, köylülüğün ve işçi-köylü ittifakının önemini kavramamak, bu konudaki parlak, ebedi sözlere rağmen gerçekte, bir bütün olarak halk kitlelerine güvenmemek; kurtuluşa içerde şu veya bu seckin grubun kitleden kopuk maceracı eylemlerinde veya temsilcileri ilerici burjuva aydınları, işçi aristokrati sendikacılar, "sol eğlimli subaylar", parlementer vb. olan reformcu burjuvazinin parlementer veya parlemento dışı yollardan siyasi iktidarı ele gecirmesinde arama, seckin grup devrimciliğini, askeri darbe veya parlemanto yolunu yenilgisi üzerinde ya mücadeleyi terk ederek mevcut düzenin bir parcası, yada uysal bir muhalifi haline gelme yada kurtuluş için dış güclere bel bağlama, " uluslararası sosyalizm ve demokrasi güclerı" dedikleri sosyal emperyalist, sosyal faşist güclerin kollarına atma; "uluslararası sosyalizm ve demokrasi güçleri" dedikleri sosyal-emperyalist, sosyal-faşist güçlerin kollarına atma; Evet, bütün bunlar küçük burjuva, burjuva devrimciliğinin ezeli hastalıklarındandır. Rus sosyal-emperyalizmi halkların kurtuluş mücadelesi için sadece sicilli uşakları aracılığıyla değil işte bu belkemiksiz halka güvenmeyen küçük-burjuva, burjuva devrimcileri aracılığıyla da sızabilmekte, sömürge, yarı-sömürge ülkelerde kendisine bunlar aracılığı ile temel ve destek yaratabilmektedir. İşte Angola, işte Nikaragua, işte Latin Amerika'daki ABD emperyalizmine karşı savaşan orta-yolcu küçük-burjuva ve burjuva örgütlerin bu konuda çizmekte olduğu eğriler! Bunlar, tıpkı bizim "anti-faşist birleşik direniş cephesi"cilerimiz gibi başlangıçta, Rusya'ya karşı daha mesafeli, hatta ona bazı keskin eleştiriler yönelten, ama esasta onunla gerek ideolojik, gerekse askeri işbirliği kapısını açık tutan bir tavırla yola çıkıyorlar. Daha çok kendi gücüne güvenen bir görünüm içinde oluyorlar. Fakat daha sonra, kitlelerden kopuk veya kitle ilişkileri ve bağları yeterince geniş ve sağlam olmıyan devrimcilik, Amerikancı faşist diktatörlükler karşısında, ağır yenilgi ve kayıplara uğradıkça, kitlelerle ilişki ve bağları geliştirip, sağlamlaştırıp sabırlı ve uzun süreli bir mücadeleye girmeye, savaşı uzatıp yaymaya kabiliyet ve tahümmüllerinin olmamasının, *çabuk, acele ve kolay yoldan* başarıya ulaşma istek ve çabası olmalarının da etkisi ile iktidarı aldıktan sonra ise Amerikan emperyalizminin baskı ve ablukalarının tehditlerine, buna karşılık Rus sosyal-emperyalizminin işmarlarının "cazibesi"ne dayanamayarak Küba atlama tahtası aracılığı ile "enternasyonal yardım, destek", vb. maskelerle yanlarında biten Rusya'nın koluna adım, adım giriyorlar.

İşte, ülkemizi halkımızı Amerika'ncı faşist diktatörlükten, ABD ve diğer Batılı emperyalistlerin tahakkümü ve bunların işbirlikçilerinin eğemenliğinden "anti-faşist birleşik direniş cephesi" koalisyonu ve onun eldeki platformu ve proğramı kanalıyla böyle bir "kurtuluş" beklemektedir.

Partimiz, sonucu ülkemiz ve halkımız için kesinlikle hüsran olacak böyle bir "kurtuluş" anlayışına ve bu anlayışın sahibi "Cephe"ye katılmayı red eder.

Bu açıdan incelediğinde görülecektir

ki, bu platform ve proğram kesinlikle Türkiye proletaryasının öngördüğü nitelikteki bir "devrimci, demokratik halk devrimi" (Demokratik Halk Devrimi)nin stratejisi ve proğramı olamaz. Bu nedenle de bizim Parti olarak, yukarıdaki çağrıya cevabımız kesinlikle ve tereddütsüz hayır olacaktır. Platform ve proğramda yukarıdakiler kadar önemli olmamakla birlikte eleştirilmesi gerekli olan, katılmadığımız, yanlış bulduğumuz başka görüş ve değerlendirmeler de vardır.

5— "Anti-faşist Birleşik Direniş Cephesi" platformunda Türkiye Komprador kapitalizmindeki tekelcilikle ilgili şöyle denmektedir: "Özellikle 1960'lardan sonra emperyalizme bağımlı kapitalizmin hızla gelişmesi, bu yapıyı içinden çıkılmaz derin bunalımlara sokmuştur. Gelişen ve güçlenen, giderek tekelci bir karekter kazanan burjuvazi...", "1960'lardan sonra..... gelişen ve güçlenen, *giderek tekelci bir karekter kazanan burjuvazi.....*" (abç) Proğrama göre, Türkiye'de komprador burjuvazi emperyalizme bağımlı kapitalizmin hızla gelişmesine bağlı ve parelel olarak "1960'lardan sonra hızla ve giderek tekelce bir karekter kazanmış"tır. Dolayısıyla da tekeller ve tekelcilik Türkiye için yeni, son yıllara ("1960'lardan sonrasına") özgü bir olgudur. Komprador kapitalizmin (emperyalizme bağımlı kapitalizm) in son yıllarda Türkiye'de hızlı, (geçmişe oranla hızlı) bir gelişme gösterdiği dışında bu görüş ve değerlendirmeler saçmadır.

Türkiye'de komprador burjuvazi daha başından itibaren "tekelci bir karekter" taşır. Bu komprador burjuvazinin emperyalist tekellere ülkemizdeki uzantıları olmalarının doğal sonucudur.

Emperyalist tekeller, tekelciliği borç ve kredi vererek, uşaklarıyla patent hakkı, teknoloji, gelişmiş sanayi ürünü, ara maddeler satışlı ortaklaşa şirketler kurup, yatırımlar yaparak girdikleri yarı sömürge ülkeler pazarlarına da taşırlar. Dolaylı bir biçimde de olsa tekellerini oralarda da kurarlar. Şüphesiz ki bunun işbirlikçileri kanalıyla yaparlar. Dolaylılıkda buradadır.

Bağlı oldukları emperyalist tekellerin güç ve desteklerini arkalarında bulan ve onların bu konudaki yapılarından kaynaklanan istek ve direktiflerini şiar eden kompradorlar, fiatlarla istedikleri gibi oynayarak küçük işletmeleri kendilerine bağlıyarak ve yutarak serbest rekabeti doğmadan boğarak, kredi ve yatırım önceliği en karlı alanları ele geçirme, ithalat ve ihracata kur garantisi, döviz tahsisi ve teşvik pirimi, içte ve dışta rakiplere yasal kısıtlama ve sınırlamalar, gümrük duvarları koruması gibi sayısız ayrıcalıkla kapalı bir "av alanı" yaratarak ülke içindeki tekellerini kurarlar. Uluslararası mali sermayeyle kurulmuş olan ilişki ve bağların bu yöndeki kanalize edici, zorlayıcı etkisi ile ve emperyalist dünyadaki büyük gücünü görüp hayran kaldığı mali sermayevi örnek alarak banka ve sanayi sermayesini daha başından birbirine bağlar ve birleştirir. Zaten yarı-sömürge ülkelerde bankacılık sektöründe komprador sanayi ve tekellerin altındadır ve bankacılık sektörü komprador sanayi ve ticaretle doğar ve gelişir. Emperyalist tekeller daha baştan kapitalist ekonominin bu kilit ve etkin, kârlı sektörüne de el atarlar. Ve onun kendine bağlı sanayi ve ticari sermayeyle kaynaşmasına yol açarlar.

Şüphesiz ki, yarı-sömürge ülkelerdeki emperyalist tekellerle kompradorların evliliğinden doğar bu tekelcilik (komprador tekelcilik) bu ülkelere özgü bir tekelciliktir. Bu aşılama bir tekelciliktir. Ve emperyalist tekelciliğin sermaye ihracı, dünya pazarlarının ele geçirme mücadelesi yürütme gibi temel özelliklerini taşımaz, taşıyamaz da.

Şüphesiz ki, başlangıcta kapitalizm ve tekelleri bakımından bakir sayılabilecek olan bir pazarda başlayan ve oluşan bağımlı gücünün ve hızını esas olarak dıştan alan bir kapitalizm ve tekelleşme, kısa sürede bakir pazarın her alanında gerçekleşemez. Önce en elverişli en kolay yoldan ve çok kâr getiren alanlarda başlayan tekelleşmenin her alanda gerçekleşerek tamamlanması nisbeten uzun süre alır. Bu durum, bu ülkelerde kapitalizmin kendi iç dinamiği ile değil, emperyalist kapitalizmin feodal, yarı-feodal yapılar üzerine yaptığı aşı olarak çarpık ve ağır aksak bir şekilde gerçekleşmekte oluşunun, sosyo-ekonomik yapıdaki feodal kösteklerin uzun sürede oldukça yavaş ve acılı, sancılı bir şekilde çözülüşünün komprador burjuvazinin cılızlığının ve emperyalizme bağımlı kapitalizm ve tekellerin büyüme gelişme konusunda dıştan destekli oldukları kadar köstekli de olmalarının doğal sonucudur.

6— "Özellikle 1960'lardan sonra..... gelişen ve güçlenen giderek tekelci bir karekter kazanan burjuvazi, devleti ve toplumu kendi çıkarları doğrultusunda biçim değişikliğine ve yeniden örgütlenmeye zorlamıştır." (Platform)

Platforma göre son yıllarda ; "1960'lardan sonra" "gelişen ve güçlenen burjuvazi, "giderek tekelci bir karekter kazanmasına bağlı olarak" devleti ve toplumu kendi çıkarları doğrultusunda biçim değişikliğine ve yeniden örgütlenmeye zorlamakta"dır.

"1960'lardan sonra" devleti ve toplumu emekçiler aleyhine ve genel egemen lehine olmak üzere daha da geriye doğru yeniden örgütlenmeye ve *biçim* (yapısal değil) değişikliğe zorlandığı bir gerçektir.

Fakat bu gelişmenin ana nedeni, komprador kapitalizmin hızla gelişmesi (şüphesiz ki zaten kendisi yanlış olan, burjuvazinin 1960'lardan sonra... tekelci bir karaketr kazanması tesbiti hiç değil son yıllarda işçi sınıfı başta olmak üzere halkın anti-emperyalist, demokratik ve devrimci mücadelesinin yükselmesi, artık eski yapı ve kurumlarla durdurulamaz, yükselişi önleyemez boyutlara ulaşmasıdır. Evet, son yıllarda egemen sınıfların devleti ve toplumu emekçi sınıflar aleyhine yeniden düzenlemey, daha da "faşistleştirme"ye zorlayan *ana etken* budur.

7— Platform yine 1960'lardan sonrası dönem içinde olan bir başka gelişme olarak da, Kürdistan'da "Modern sınıf ve tabakaların ortaya çıkması" (güçlenmesi demek daha doğru olurdu) "bu güçlerinde gerek genel demokrasi ve gerekse bunun en somut ifadelerinden biri olan ulusal sonuda ideolojik ve politik arayış ve mücadeleler içine girmeleri" olduğunu söylemektedir.

Türkiye Kürdistan'ındaki, son yıllardaki toplumsal ve siyasi gelişmelere ilişkin bu değerlendirme yanlıştır.

Son yıllarda tüm Türkiye çapında olduğu gibi ve Türkiye çapındakine bağlı ve parelel, onun bir parçası olarak, ama şüphesiz ki, diğer bölgelerdeki gelişmelerle *eş-hız* ve düzeyde olmayan bir biçimde (ki bu da, kapitalizmin; zaman, ülkeler, sektörler, işletmeler vb. bakımlarından da geçerli olan genel dengesiz gelişme yasasının doğal sonucudur.), kapitalizmin *geçmiş yıllara oranla* daha hızlı olarak, Kürdistan'da da geliştiği doğrudur.

Fakat, kapitalizmin Kürdistan'daki son yıllardaki (ve geçmiş yıllara oranla daha hızlı olan) gelişmesi, birinci olarak ve toplumsal bakımdan, Kürdistan'da "Modern sınıfların *ortaya çıkmasına*" (abç) değil, gelişip güçlenmesine yol açmıştır. Kürdistan'da "modern sınıflar", hiç şüphesiz ki, nicel ve nitel bakımından *çok cılız* ve çok yavaş bir gelişme içinde en az elli yıldır vardır. Bu konuda son yıllarda olan, kapitalizmin son yıllarda bu bölgede de ve geçmiş yıllara oranla daha hızlı bir gelişme göstermesinin sonucu olarak modern sınıfların ilk defa ortaya çıkması değil gelişip güçlenmesidir.

Kapitalizmin emperyalizm çağında, hele hele Büyük Ekim Devri ile açılan Emperyalizm ve Proleter devrimleri çağında, belirli ve çok küçük çaptaki istisnalar dışında dünyanın hangi bölgesinde, neresinde saf feodalizm kalmıştır ki genel olarak çok ağır ve yavaş bir tempoyla ve çok acılı, sancılı bir biçimde de olsa, aşağı-yukarı yüz yıllık kapitalist gelişme süreci içinde olan Türkiye'de ve üstelik 1960'lara kadar saf feodalizm bulunsun?

İkinci olarak ve siyasal bakımdan, kapitalizmin Kürdistan'da bu son yıllardaki (1960 sonrasındaki) gelişmesi Kürt Ulusal hareketini değil, nicel ve nitel bakımdan gelişip, güçlenmesine bağlı olarak Kürt İşçi sınıfı hareketini, Kürst Sosyalist hareketini ortaya çıkarıp, geliştirip güçlendirmiştir.

Kürdistan'daki ulusal hareket (Kürt ulusal hareketi) en az 60 yıldır vardır. Ulusal hareketin ortaya çıkmasına yete-

cek kadar kapitalizm Kürdistan'da 60 yıldır vardır. Kapitalizm emperyalizm aşamasına yükseldikten sonra, ezilen ulusların ekonomik yaşamına sessizce girerek, onları emperyalist dünya ekonomisine bağlamış ve ulusal pazarları, ulusal birlik ve ulusal uyanışlar için fazlasıyla yetecek ölçüde birleşmiştir. Kürdistan'da son yıllara kadar hiç olmayan işçi pek zayıf olan Kürt Ulusal Hareketi değil, Kürtİşçi sınıfının nicel ve nitel bakımdan çok zayf olması nedeniyle Kürt hareketi içindeki sosyalist unsurdur.

Platform ve proğram bu konudaki görüşleriyle hem Kürt Ulusal hareketinin yarım yüz yılı aşkın kurtuluş savaşı yıllarına dayanan gecmişini inkar ediyor, hemde Kürt hareketi içindeki, son yıllar da (1960'lardan sonrası değil") 1960 sonrasında ortaya çıkan gelişmeyi ve nitelik değişimini anlamıyor. Kürt hareketi içindeki son yıllarda doğup gelişen ve güçlenen sosyalist akımı, işçi sınıfı hareketini ayırt etmiyerek ve kürt hareketini tümüyle salt ulusal bir hareketmiş gibi göstererek, Kürt işçi sınıfı hareketini milliyetçi Kürt ulusal hareketi içine bağlıyor, onun gölgesiyle karartıyor.

Platform; bu konuda yüzeydeki görüntüleri temeldeki gerçeğin yerine koyuyor. Çünkü Kürdistan'daki son yıllarda kapitalist gelişmenin devrimci mücadele açısından ayırt edici niteliği onun Kürt ulusal hareketinin güçlenmesine yol açması değil, Kürt işçi sınıfı hareketinin gelişip, güçlenmesine bağlı son yıllardaki gelişmesinden söz edilirken öncelikle ve özellikle vurgulanması, belirtilmesi gereken gelişme budur.

8— Platform ve proğramdaki; Devlet, Türkiye'de faşizm anlayışları yanlıştır. "Özellikle 1960'lardan sonra.....", Şiddet ve terör öğelerinin yaygınlaştırılması ve *sistemin temel unsuru haline getirilerek devletin faşistleştirilmesi* hedeflenmiştir". (abç)

Birincisi; Şiddet ve terör bütün burjuva devletlerinin temel unsurudur, bu en "demokratik" burjuva devletlerinde de böyledir. Genel anlamda Türk devletinde her dönemde temel unsurun "şiddet ve terör" olmuştur. Platformdaki anlayış burjuva devlet anlayışıdır. Bu anlayışa göre faşist devletlerde "şiddet ve terör" temel unsurdur, burjuva "demokratik", faşist olmayan devletlerde ise "şiddet ve terör" esas unsur değildir. Bu anlayış insanı ister, istemez faşistlere nazaran burjuva demokratik devletleri savunmaya götürür.

İkincisi; "Şiddet ve terör" Türk devletinin 1960'lardan sonra temel unsuru değil, kurtuluşundan, yani 1920'lerden günümüze kadar "şiddet ve terör" devletin esas dayanakların olmuştur. Türkiye Cumhuriyeti tarihini bilen herkes, Türk devletinin işçiler, köylüler, ezilen Kürt ulusu ve diğer azınlıklar üzerinde kanlı bir diktatörlük olduğunu bilir. Platformun şirin göstermek istediği, Kemalist diktatörlük dönemi, işçiler, köylüler, ezilen Kürt ulusu üzerinde, en kanlı katliamların, imha hareketlerinin, kitle katliamlarının acımasızca sürdürüldüğü Türkiye Cumhuriyetinin karanlık ve kanlı dönemidir. Bu anlayışın bir parçası olarak; platformda Türk hakim sınıflarının halka ve devrime karşı önemli bir silahı ve faşist Türk devletinin Kemalist ideolojiden ve ona karşı mücadeleden hiç söz edilmemiştir.

Üçüncüsü; İkinci noktada eleştirdiğimiz anlayışla bütünlük arz eden Türkiye'de faşizm anlayışıdır. Platform 1960-lardan sonra tekelleşme olduğu; onun bir yansıması olarak da devletin faşistleştirilmesi söylenmektedir. Tekelleşme üzerine görüşlerimizi yukarıda söyledik. Ülkemizde faşizm emperyalist olduğu gibi tekelci burjuvazinin en gerici kesiminin iktidarı değil, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarıdır. Ulusal ve uluslararası alanda değişen koşullardan dolayı devletin biçim değiştirmesi onun faşist yapısını değiştirmez. Dün olduğu gibi bu günde anti-faşist mücadele ülkemizde devrim meselesidir.

Sonuç olarak; Dev-Yol, PKK, TEP, SVP'nin oluşturduğu "Anti-faşist Direniş Cephesi" ülkemizde halkın, devrimde üç silahından biri olan "Halkın Birleşik Cephesi" olamaz, olsa olsa bu örgütlerin koalisyonu olur.

Bu platform ve proğram, Bağımsız ve Demokratik bir Türkiye yaratmanın, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkının platform ve proğramı olamaz. Türkiye Proletaryasının öncü Örgütü TKP/ML, Türkiye Proletaryası ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı bu platform ve proğramını onaylayamaz.

TKP/ML; Emperyalizme, sosyal-emperyalizme karşı mücadele edilmeden bağımsızlığın kazanılamayacağının bilincinde hareket derek, işçileri, köylüleri, gençleri, devrimcileri, demokratları, emperyalizme, sosyal-emperyalizme karşı mücadeleye çağırır.

TKP/ML; Emperyalizme göbekten bağımlı komprador patronların ve toprak ağalarının devleti yıkılmadan, köylünün toprağa, halkın demokrasiye kavuşamayacağının, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin edemeyeceğinin bilincinden hareket ederek çeşitli milliyetlerden halkımızı faşist komprador patron-ağa devletine ve onun bugünkü biçimi olan faşist cuntaya karşı mücadeleye çağırır.

TKP/ML; Tüm devrimci örgütleri, devrimcileri emperyalizme, sosyal-emperyalizme, faşist komprador-patron ağa devletine Askeri Faşist cuntaya karşı güçlerini birleştirmeye, ajitasyon-propaganda serbestliği temelinde eylem birlikleri oluşturmaya davet eder.

■■■■■■■

AÇIKLAMA

Haziran başında Avrupa'da dağıtılan bir bildiriyle "Anti-faşist Birleşik Direniş Cephesinin" kurulduğu kamuoyuna duyurulmuştur. Yayınlanan bir bildiride Partimiz TKP/ML'nin Cephe platformunu onayladığı ve Cephe içerisinde yer aldığı belirtilmektedir. Bu doğru değildir. Çünkü Partimiz hiç bir yazısında böyle bir tavır takınılmamış ve Partimiz temsilcileri böyle bir açıklama yapmamışlardır. Aksine çeşitli görüşme ve toplantılarda P.MK'mizin bize ulaştırılan söz konusu belgeleri incelediğini, bu konuda Partimiz tavrını yazılı olarak bildireceği çeşitli defalar belirtmiştir.

TKP/ML 2. Merkez Komitesi, 3. toplantısında ilgili belgeleri inceleyerek tavrını belirledi. "Cephe" belgeleri kamuoyuna açıldığı için bu tavrı, çeşitli milliyetlerden işçilerin, emekçilerin, devrimci ve demokratların bilgisine sunuyoruz.

TEMMUZ 1982

DİPNOT:

Burada bize, platform ve proğramdaki "uluslararası sosyalist, demokratik, ulusal kurtuluşcu günler" sözleriyle Rus sosyal-emperyalistleri ve onun işbirlikçisi ve Latin Amerika'ya, Afrika'ya yönelik ileri karakolu olan Küba sosyal-faşistleri ve Doğu Avrupa'daki Rus uşağı sosyal-faşist diktatörliklerle, sosyal-emperyalizmin işbirlikçisi, uşağı diğer rejim ve güçlerin kastedildiğinin nereden çıkarıldığı sorulabilir. Fakat koalisyon ortaklarının görüş ve tutumları hatırlandığında böyle bir soru sormanın eskilerin deyimiyle "abesle iştigal etmek" olacağı açıktır.

Bilindiği gibi Dev—Yol dahil bu örgütler Rus sosyal-emperyalizmine ve onun işbirlikçisi, sosyal-faşist rejim ve güçlere her ne kadar bazı sözde "öze ilişkin olmayan" eleştiriler yöneltiyorlarsada, bu eleştiriler onları hiç bir zaman, bunları sosyalist, demokrat ve anti-emperyalist görmekten alıkoyamamaktadır. Bu örgütler bunlara, hatta bazen görünüşte oldukça da keskin eleştiriler yöneltmekte, fakat iş bu rejim ve güçlerin anti-emperyalizm, devrim ve sosyalizm davası bakımlarından niteliklerinin ne olduğuna gelince "yöneticiler hatalı, yönetim revizyonist, sosyalist değil vs. ama rejim sosyalisttir, işçi iktidarıdır, halk demokrasisidir" gibi zırvalarla "asıllarına rucu" etmektedirler. Bu örgütler modern-revizyonizmi, sosyalizmin biraz bozulmuş bir çeşidi veya en çok da reformist sosyalizm, modern-revizyonistleri ise bazı hataları olan sosyalistler veya reformist sosyalistler ve hangisi olursa olsunlar uluslararası komünist ve işçi hareketi içindeki güçler; hele hele de kesin kez anti-emperyalistler olarak görmektedirler.

Gerçekten belirtelim, Dev-Yol bu platform ve proğramda bu konuda, 12 Eylül öncesi tutumuna ve geldiği noktaya göre hayli geri ve gerici bir konumdadır.